

РЕШЕНИЕ

№ 25188

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 04.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5288**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК вр. чл.26 ал.12 от ЗЧРБ.

Настоящото производство е образувано по жалби от 05.05.2026г. от З. Ч., [дата на раждане] ,
гражданка на И.-лично и като законен представител на малолетната си дъщеря Р. Р., [дата на
раждане] , гражданка на И., против заповед №513з-4411/21.04.2026г. на ЗА началник отдел
„Миграция“ СДВР и заповед №513з-4561/24.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР.

Жалбоподателките считат, че отказите са незаконосъобразен и издадени в противоречие с
материалния и процесуалния закон, поради което иска отмяната им. В жалбата са изложени
твърдения, че не е приложен принципа за защита на най-добрия интерес на детето, закрепен в
международното право, включително и в Конвенцията за правата на детето, както и в Правото на
Европейския съюз. Твърди се, че детето живее в Република България от 3-годишна възраст и е
напълно интегрирано в българското общество, владее българския език на съответната степен за
нейното ниво, има приятелски кръг и образователна стабилност. Сочи, че извеждането от Р
България на Р. Р. би довело до сериозен риск от психологическа травма, тъй като не може да пише и
чете на персийски, а баща и се намира извън България. По същество се иска отмяна на двата
отказа.

Ответникът- началник отдел „Миграция“ СДВР, в писмени бележки прави искане за отхвърляне
на жалбата като неоснователна /л. 101/. Посочва, че поддържа отказът за издаване на разрешение
за продължително пребиваване на жалбоподателите, тъй като счита за установено, че З. Ч. е
представила документ с невярно съдържание или е декларирала неверни данни. При извършена

проверка от отдел „Миграция“ е установено, че регистрираното от чужденеца търговско представителство в БТПП, чийто представител в Република България е оспорващата, е с цел да се изпълнят формално изискванията на закона и да бъде получено право за продължително пребиваване в страната. Относно жалбата от името на Р. Р. обръща внимание, че щом на майката Ч. З. е прекратено продължителното пребиваване в Република България, то тогава това става основание да бъде отказана и молбата за продължение на пребиваването в страната на дъщеря и Р. Р..

Софийска градска прокуратура- редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приемат от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление № 100755 от 17.03.2026г. по описа на отдел „Миграция“ СДВР, подадено от Ч. З., гражданка на И., [дата на раждане] , за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени документи, съгласно чл. 14, ал. 1 и чл. 19 от ППЗЧРБ /л. 26 и сл./-копие от документ за самоличност на жалбоподателката, разрешение за продължително пребиваване на З. Ч. с валидност 01.04.2026г., сертификат № 907/13.03.2026г. на БТПП за вписване на ТП „Б. Т. Паргас К.“, със седалище Т., Ислямска република И. и адрес на представителството в Република България в [населено място], [община], [улица], офис 141 с посочен търговски представител З. Ч.; декларация от 27.11.2025г. от Л. И. и Н. И., че в качеството на собственици на имот, находящ се в [населено място],[жк], [улица] бл.10 ап.18 са съгласни Р. А. и Ч. З. и Р. Р. да ползват жилището за период от три години по силата на договор за наем, анекс към договор за наем от 27.11.2025г. за посоченото жилище и лица, договор за наем за жилището, удостоверение, че З. Ч. притежава банкова сметка към 10 март 2026г., застраховка, справка за пътуване на З. Ч..

По делото е представено и второто заявление № 100756/17.03.2026г. от Р. Р., гражданка на И., [дата на раждане] , с ЛЧН [ЕГН], за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Към Заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 14, ал. 1 и чл. 19 от ППЗЧРБ /л. 60 и сл.-копие от документ за самоличност, разрешение за продължително пребиваване със срок на валидност 01.04.2026г., акт за раждане, декларация от 27.11.2025г. от Л. И. и Н. И., че в качеството на собственици на имот, находящ се в [населено място],[жк], [улица] бл.10 ап.18 са съгласни Р. А. и Ч. З. и Р. Р. да ползват жилището за период от три години по силата на договор за наем, анекс към договор за наем от 27.11.2025г. за посоченото жилище и лица, договор за наем за жилището, декларация от Ч. З. от 17.03.2026г., че ще осигури пълна финансова обезпеченост на дъщеря и Р. Р., застраховка и справка за пътуване.

В хода на административното производство с уведомително писмо от 27.03.2026г. от Ч. З. е изискано да представи доказателства за извършваната от нея дейност като търговски представител в периода от 05.06.2026г. до настоящия момент в изпълнение на програмата за дейността на представителството.

На 15.04.2026г. З. Ч. е представила в отдел „Миграция“ СДВР единствено декларация за извършвана от нея дейност и писмо –обяснение за извършената дейност през 2025г. –л.20-24. Жалбоподателката е посочила, че дружеството имало и друг представител, който не е можел да дойде в Република България поради проблеми, възникнали в И., заради което бил уволнен. Ч. З.

излага факта, че са заможно семейство в И., но съпругът и се е върнал в родината им зари неправилните му действия. Посочва, че през тези няколко месеца в агенцията единствената и роля е била да предава съобщения на компанията по телефона и устно. Декларира, че прилага нотариален документ, с който се задължава да предостави доказателства за извършване на дейност от търговското представителство и обещава да финализира поне два големи железопътни и пътни договори между иранската компания и българското правителство или да представи документи за поне 50 000 евро до края на 2026г.

Въз основа на така представените документи е изразено становище рег. №513р-42938/20.04.2026г., което е посочено в оспорваната заповед №513з-4411/21.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР, че липсват доказателства за проведени срещи, сключени договори или осъществени взаимоотношения с български партньори, които да показват участие на жалбоподателката и дейност на търговското представителство, поради което е направен извода, че Ч. 3. не е осъществявала дейност като търговски представител съгласно чл.24 ал.1 т.6 ЗЧРБ.

По заявлението на Р. Р. е изготвено становище рег. №513р-45194/24.04.2026г., в което е посочено, че липсата на разрешено продължително пребиваване на Ч. 3. е пречка за предоставяне право на пребиваване на дъщеря и Р. Р., тъй като не отговаря на чл.24 ал.1 т.13 ЗЧРБ.

При проведената съгласувателна процедура е изразено положително становище от ДАНС и за двете жалбоподателки -л.42.

Със заповед №513з-4411/21.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР и заповед №513з-4561/24.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателите.

В хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства чрез обясненията на двете жалбоподателки. З. Ч. е заявила, че иранска фирма, на която е търговски представител, не развива никаква дейност, посочва, че владее английски език и родителските срещи се провеждат с нея на английски, но няма сертификат. Р. Р. е посочила, че учи в българско училище, за което са представени доказателства към жалбата, вкъщи говори с майка си на ирански език, не знае в кой квартал живеят, не помни какъв и е успеха от първия срок в училище, баща и преди работел в иранското посолство, майка и сега работи като фризьорка.

От правна страна: Жалбите са допустми, подадени в срок, от адресати на отказите, срещу актове, които подлежат на съдебен контрол.

Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

Съгласно ч. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установена форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорените откази са издадени от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ във вр. със Заповеди № 513з-2396/24.03.2026г. на Директора на СДВР, съгласно която държавният служител, заемащ длъжността началник отдел „Миграция“ при СДВР е оправомощен да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и дългосрочно пребиваване, продължава срока на пребиваване на чужденците в Р България и др.

Съгласно представените стр.96 и сл. удостоверение и заповеди към датата на издаване на оспорваните заповеди С. С.-главен инспектор-осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта.

Всеки един от двата отказа е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални рушения - такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Правилно е приложен и материалния закон. Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл. 22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на: виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно - до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

От доказателствата по делото е видно, че оспорващите са имали разрешение за продължително пребиваване до 01.04.2026г. –З. Ч. като търговски представител на чуждестранно лице на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, които норми са посочени като правно основание за издаване на оспорената заповед, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24 г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24п, 25, 33а, 33 г и 33к - 33м, 33п и 33т.

На основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, като са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна обстоятелствата по регистрацията на представителството.

По делото е представен сертификат № 907/13.03.2026г. на БТПП за вписване на ТП „Б. Т. Паргас К.“, със седалище Т., Ислямска република И. и адрес на представителството в Република България в [населено място], [община], [улица], офис 141 с търговски представител З. Ч..

В случая, обаче липсват каквито и да доказателства за настояща или предстояща дейност на дружеството в България, на което жалбоподателката е търговски представител. Липсват доказателства за делови, търговски, социални, културни или други връзка със страната ни. Установените обстоятелства навеждат на извода, че жалбоподателката не е доказала обстоятелствата, за които са и изискани допълнителни доказателства. Представените в хода на

административното производство обяснения не са подкрепени с доказателства за осъществявана дейност, а са налице само твърдения от страна на З. Ч., че представлявано от нея дружество има посочения оборот и че ще реализира проекти съвместно с българското правителство. Нещо повече-представените писмени доказателства в хода на административното производство се опровергават от гласните доказателства, събрани в хода на съдебното производство. В тази връзка следва да се отбележи, че в съдебно заседание З. Ч. е заявила, че иранската фирма няма дейност, а дъщеря и е обяснила, че майка и работи като фризьорка. Така посочените противоречия водят на извода, че правилно административният орган е отказал да предостави право на продължително пребиваване в република България по заявление на З. Ч.. Представените отчети за дейността на ТП също така не доказват никаква дейност на търговския представител. Видно е, че в съставените от самата Ч. З. отчети се сочат извършени дейности, за които не са представени никакви други доказателства. В тази връзка обоснован и законосъобразен е извода на административния орган, че няма данни за извършена дейност от Ч. З., поради което не може да се приеме, че тя осъществява дейност като търговски представител, поради което не отговаря на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Регистрираното в БТПП търговско представителство, което реално е без дейност е само фиктивно и е с цел получаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ при облекчени условия.

Относно отказа на дъщеря и-Р. Р. изводът е аналогичен. Отказът в случая е обоснован с издаването на отказ за З. Ч., обективаран в заповед №513з-4411/21.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР. В случая безспорно се полагат грижи Р. Р. да бъде интегрирана в българското общество чрез посещенията и на българско училище. Същевременно, обаче, не може да бъде пренебрегнат факта, че майката на детето изцяло се позовава на интереса на детето не само при оспорването на заповед №513з-4561/24.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР за детето, но и при оспорването на отказа в заповед №513з-4411/21.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР. По този начин се „обръща“ причинно-следствената връзка-вместо майката да доказва дейността си като търговски представител и основанията по чл.24 ал.1 т.6 ЗЧРБ и оттам свързаността и с дъщеря и, З. Ч. акцентира на най-добрия интерес на детето и свързаността му с нея. Следва да бъде отчетено, че и двете говорят вкъщи на родния си език, и двете са мюсюлманки и в този смисъл, дори и при връщането им в държавата им по произход, където е бащата на детето и неговото семейство, Р. Р. няма да бъде изолирана, предвид семейната среда с баща и, родния и език и изповядвана религия.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспорените откази са издадени от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосноват тяхната отмяна, поради което жалбите като неоснователни следва да бъдат отхвърлени.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалби от 05.05.2026г. от З. Ч., [дата на раждане] , гражданка на И.-лично и като законен представител на малолетната си дъщеря Р. Р., [дата на раждане] , гражданка на И., против заповед №513з-4411/21.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР и заповед №513з-4561/24.04.2026г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: